

Οἱ νοσοκόμες φαίνονται ἐκπληκτες, Χλωμιά-
(ζουν.
‘Ο πελάτης φέρεται πίσω στή ξωή, ἢ καί
(τέτοιο.
‘Ο λόγος πού δέν τὸ κάνω αὐτὸ πιδ πολὺ (πα-
(ραθέτω)
εἶναι: ἔχω μιὰ ζωὴ νὰ χρεωκοπήσω —

ἐξαιτίας τῆς συζύγου καὶ τοῦ γιοῦ μου — νὰ
(τὴν ἐμποδίσω νὰ κερδίζει
— Κύριε Κόκκαλα, τὸ γλέπω αὐτό.
Αὐτοὶ γι’ αὐτὲς τίς ἐνχειρήσεις σ’ εὐχαρι-
(στάν, ὦραία;

ὄχι σὲ πληρώνουν. — Σωστά.
Σπάνια ἔχεις δεῖξει τόση κατανόηση.
Τώρα ὑπάρχει μιὰ ἀκόμη δυσκολία μὲ τὸ φῶς:

Εἶμαι ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελῶ σ’ ἀπόλυτο
(σκοτάδι

ἐγχειρήσεις πολὺ λεπτές
στὸν ἑαυτό μου.

— Κύριε Κόκκαλα, μὲ φοβάς.
Καθόλου περίεργο πού δὲ σὰς πληρώνουν. Θὰ
(πεθάνετε;

— Φίλε
μου, πέτυχα. Ἀργότερα.

Ρόμπερτ Λάξ (1915)

Καλυμνιάδα (μέρος II)

πὲς τὸ μισοφέγγαρο
μισοφέγγαρο ἀπὸ βράχο
ἓνα νησί στραμμένο ἀνατολικά
σὲ μιὰ θάλασσα ὅλη τσικίσματα

τοὺς ἀσημένιους του

θόλους

τὰ πολλὰ του

χρωματιστὰ

μέτωπα

ἓνας βράχος:

τὶ φυτρώνει πάνω του;

λίγο

πράσινο

τὸ χει-

μώνα

οἱ ἄντρες μὲ τὰ γαλάζια δίχτυα τους

γοῖ γοῖ

ἔξω κάθε νύχτα

καὶ μπαλώνοντας

τὰ δίχτυα

τὸ

πρῶι

οἱ ἄλλοι πού

πάνε ἔξω

γιά μῆνες

κάθε φορὰ

καὶ βουτᾶνε
(γιά

σφουγγάρια)

οἱ γυναῖκες πού

ὕφαινον

οἱ γυναῖκες πού

δένουν τοὺς γάντζους

στὰ μακριὰ

ἄσπρα

νῆματα

Ρόμπερτ Μπλάυ (1916)

Ἄφου ἤπιαμε ὅλη νύχτα μ’ ἓνα φίλο,
εὐχαίνουμε ἔξω μὲ μιὰ θάρκα τὴν αὐγὴ νὰ
δοῦμε ποιὸς μπορεῖ νὰ γράψει τὸ πιδ κα-
λὸ ποίημα

Αὐτὰ τὰ πεῦκα, αὐτὲς οἱ ψηλὲς βαλανιδιές,
(αὐτοὶ οἱ βράχοι,

Αὐτὸ τὸ νερὸ τὸ σκοτεινὸ καὶ τ’ ἀγγιγμένο
(ἀπ’ τὸν ἄνεμο —

Σὰν ἐσένα, σκοτεινὴ θάρκα,
Παρασύρομαι σὲ νερὸ θερμένο ἀπὸ δροσερὴ
(πηγές.

Κάτω ἀπὸ τὰ νερά, ἀπὸ τότε πού ἦμουν ἀγὼρ
ἔχω ὀνειρεντεῖ παρὰ ξενους καὶ σκοτεινοῦ.
(θησαυροῦς,

Ἄσχι χρυσάφι ἢ παρὰ ξένα πετράδια, μὰ τὸ ἄ-
(ληθινὸ

Δῶρο, κάτω ἀπ’ τίς χλωμὲς λίμνες τῆς Μιν-
(νεσότα.

Κι αὐτὸ τὸ πρῶι πάλι, παρυσμενὸς στὸν αὐ-
(γινὸ ἄνεμο,

Νιώθω τίς παλάμες μου καὶ τὰ παπούτσιά μου
(κι αὐτὸ τὸ μελάνι —

Νὰ παρασύρονται, ὅπως ὁλόκληρο αὐτὸ τὸ σῶ-
(μα παρασύρεται,

Πάνω ἀπ’ τὰ σύννεφα τῆς σάρας καὶ τῆς
(πέτρας.

Λίγες φίλιες, λίγες αὐγές, λίγες ματιὲς χορ-
(τάρι,

Λίγα κουπιά περασμένα ἀπὸ τὸ χιόνι καὶ τὴ
(ξέστη,

Ἔτσι παρασυρόμαστε πρὸς τὴν ἀκτὴ, πάνω
(ἀπὸ κρύα νερά,

Χωρὶς πὰ νὰ μᾶς νοᾶζει ἂν παρασυρόμαστε
(ἢ πᾶμε ὁλόσια.

Εἰσφηνιασμένος ἀπ’ τὸ δράδου

Ἐπάρχει μιὰ ἄγνωστη σκόνη πού εἶναι κοντά
(μας,

Κύματα πού σπᾶνε σ’ ἀκτὲς μόλις πέρ’ ἀπ’ τὸ
(λόφο,

Δέντρα γεμάτα πουλιὰ πού ποτὲ δὲν ἔχουμε
(δεῖ,

Λίχτνα χαμηλά τραβηγμένα με σκοῦρα ψάρια.

Τὸ βράδι φτάνει κοιτάμε ψηλά καὶ νάτο,
Ἔχει ἔρθει ἀνάμεσα ἀπ' τὰ δίχτνα τῶν ἄ-
(στρων,
Ἀνάμεσα ἀπ' τὰ ὑφάδια τῶν χορταριῶν,
Περπατώντας ἤσυχα πάνω στ' ἄστυα τῶν
(νερῶν.

Ἡ μέρα δὲ θὰ τελειώσει ποτέ, σκεφτόμαστε:
Ἔχουμε μαλλιά πὺν μοιάζουν γεννημένα γιὰ
(τὸ φῶς τῆς μέρας·
Ὅμως, ἐπιτέλους, τὰ ἤσυχα νερά τῆς νύχτας
(θὰ ἡρωθοῦν,
Καὶ τὸ δέμα μας θὰ δεῖ πέρα μακριά, ὅπως
(βλέπει κάτω ἀπ' τὸ νερό.

Τὸ πότισμα τοῦ ἀλόγου

Τὶ παράξενο νὰ σκέφτεσαι νὰ ἐγκαταλείψεις
(κάθε φιλοδοξία!
Ξαφνικά βλέπω με τόσο καθαρά μάτια
Τὴν ἄσπρη νιφάδα τοῦ χιονιοῦ
Ποὺ μόλις ἔπεσε στὴ χεῖρ τοῦ ἀλόγου!

Σ' ἓνα τραῖνο

Ἔχει πέσει ἐλαφρὸ χιόνι.
Σκοτεινὲς ροδιὲς προχωροῦν ἔξω ἀπ' τὸ σκο-
(τάδι.
Κοιτάζω τὸ παράθυρο τοῦ τραίνου τὸ σημαδε-
(μένο ἀπὸ μαλακὴ σκόνη.
Ἐύνησα στὴ Μισσοῦλα τῆς Μοντάνα, ὁλοτέλα
(εὐτυχισμένος.

Παλιὲς σαναίδες

1

Μ' ἀρέσει νὰ βλέπω τὶς παλιὲς σαναίδες χάμω
(στὸ χῶμα στὶς ἀρχὲς τῆς ἀνοιξης:
Τὸ χῶμα ἀποκάτω τοὺς εἶναι ὑγρὸ καὶ λα-
(σπομένο —
Ἵσως σκεπασμένο με ἀχνάρια ἀπὸ κοτό-
(πούλα —
Κι εἶναι στεγνὲς κι αἰώνιες.

2

Αὐτὸ εἶναι τὸ ξύλο πὺν βλέπεις στὰ κατα-
(στρώματα τῶν ὑπερωκεανέων,
Ξύλο πὺν μᾶς πάει μακριὰ ἀπὸ τὴ στεριά,
Μὲ τὴ στέγνα αὐτοῦ πὺν χρησιμοποιεῖται γι'
(ἀπλὲς δουλειές,
Σὰν τὴν οὐρά τοῦ ἀλόγου.

3

Αὐτὸ τὸ ξύλο εἶναι σὰν ἄνθρωπος πὺν ἔχει ἄ-
(πλὴ ζωή,
Ποὺν ζεῖ μέσα ἀπ' τὴν ἀνοιξη καὶ τὸ χειμῶνα
(στὸ πλοῖο τῆς ἐπιθυμίας του.
Κάθετα σὲ στεγνὸ ξύλο κυκλωμένος ἀπὸ μι-
(σολειωμένο χιόνι
Κι ὁ πετεινὸς φεύγει πηδηχτά πάνω στὸ μου-
(σκεμένο σανό.

Τὸ μέτρημα τῶν μικροκόκκαλων σωμάτων

Ἄς μετρήσουμε πάλι ἀπ' τὴν ἀρχὴ τὰ σώ-
(ματα.

Ἄν τὰ καταφέρναμε νὰ κάνουμε τὰ σώματα
(μικρότερα,

Στὸ μέγεθος κραινίων,
Θὰ μπορούσαμε νὰ φτειάσουμε ὁλόκληρη πεδι-
(άδα ἀπὸ κραινία στὸ φεγγαρόφωτο!

Ἄν τὰ καταφέρναμε νὰ κάνουμε τὰ σώματα
(μικρότερα,

Ἵσως θὰ πετυχαίναμε
Μιὰς ὁλόκληρης χρονιᾶς σκοτωμὸ μπροστά
(μας πάνω σ' ἓν' ἀναλόγιο!

Ἄν τὰ καταφέρναμε νὰ κάνουμε τὰ σώματα
(μικρότερα

Θὰ μπορούσαμε νὰ ταιριάξουμε
Ἐνὰ σῶμα μέσα σ' ἓνα δαχτυλίδι, γιὰ αἰώνιο
(ἐνθύμιο.

Κοιτώντας μερικὰ λουλούδια

Φῶς εἶναι γύρω ἀπ' τὰ πέταλα καὶ πίσω τοὺς:
Μερικὰ πέταλα ζοῦν στὴν ἄλλη πλευρὰ τοῦ
(φωτός.

Σὰν ἡλιοφῶς πὺν γλιστράει ὡς τὸ χαλὶ
Ὅπου βρίσκεται τὸ φέρετρο, μὴν ἔφροντας
(ποιὸς κόσμος εἶναι μέσα.

Καὶ ἀξεδιάλυτα φύλλα, μαλλιά πὺν μεγαλώ-
(νουν ἀπὸ κάποιο ζῶο

Θαμμένο στὰ πράσινα χαντάκια τοῦ φυτοῦ.
Ἡ τὸ ἔδαφος πὺν πάνω του εἶναι αὐτὸ τὸ
(σπίτι,

Ἐλεύθερο ἀπ' τὴ θάλασσα μόνο πέντε ἢ ἔξι
(χιλιάδες χρόνια.

Μαῖου Σουένσον (1919)

Θὰ εἶμαι

Νέα
ἤμουνα πολὺν νέα
νὰ δῶ καὶ νὰ σκεφτῶ καὶ νὰ πῶ: «Εἶμαι νέα
εἶμαι πολὺν νέα».

Γερασμένη
εἶμαι πολὺν γερασμένη
νὰ δῶ καὶ νὰ σκεφτῶ, καὶ νὰ πῶ: «Εἶμαι γε-
(ρασμένη,
ἤμουνα νέα.

Εἶμαι γερασμένη».

Πιὸ γερασμένη
νὰ δῶ, καὶ νὰ σκεφτῶ καὶ νὰ πῶ: «Ἡμουνα
(πολὺν νέα,
πολὺν γερασμένη».

Πιὸ γερασμένη,
θὰ εἶμαι πολὺν γερασμένη
νὰ... θὰ εἶμαι νεκρή,
ἐπίσης. Νεκρὴ
θὰ εἶμαι! Νεκρὴ
θὰ εἶμαι.